

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 46.

15de november 1891.

17de aarg.

Et smertens budskab.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstøb. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibehistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om stedernes beliggenhed, se kortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover ber katekiseres.

77.

Hvor gjorde Jesus det mirakel, som omtales i dette stykke? Hvor ligger Nain? Tror du, Jesus bare tilfældigvis kom hen til den by? Hvem mødte han, da han kom did? Hvem var den døde? Hvorfor gik meget folk af staden med moderen? Var det blot folket, som syntes synd i hende? Hvad vil det sige, at Jesus h n k e d e s over hende? Viste han dette? Hvad sagde han til enken? Hvad gjorde han derefter? Hvorfor stod bærerne stille? Hvad gjorde Jesus saa? Hvorledes kunde han tale paa den maade? Hvad var sølgen af hans ord? Hvorledes mener du denne moder har været, da hun fik sin søn igjen? Hvad indtryk gjorde miraklet paa alle dem, som saa det? Hvorledes betragtede de altsaa Jesus? Var det sandt, at Gud havde besøgt sit folk?

Maas ogsaa vi dø? Hvorfor maas alle mennesker dø? (Læs stykke 3 i bibelhistorien.) Skal da vore legemer blive liggende i graven til evig tid? Hvorfor ikke? Naar vil Jesus vække os op fra de døde? Ved hvilket middel var det, han opvakte entens søn? Ved hvilket middel vil han opvække os paa den yderste dag? Hvorfor kan han ved sit ord gjøre saa store ting?

Naar Jesus har opvakt os fra de døde, hvad skal der saa blive af os? Hvem skal blive salige? Hvem skal blive fordybte? — Hvor i katekismen bekjenner du denne tro? Læs den tredje artikel. Hvis du virkelig tror det, som staar her, behøver du da være bange for at dø? Kan denne fortælling om entens søn af Nain hjælpe dig til at tro kjødets opstandelse? Hvad lærer den dig nemlig om Jesus? Svar: At han er almægtig og derfor kan opvække os fra de døde, og at han er hjertelig og derfor vil opvække os til det evige liv. Men kan de vantro drage nogen trøst af denne fortælling? Hvorfor ikke? Hvad bør da tanken paa, at vi engang skal opvæktes fra de døde, bringe os alle til at bede Gud om? I hvilken bøn af „Fadervor“ har Jesus selv lært os at bede herom?

Lodsens søn.*)

(Med to billeder.)

Anders's far var Lods, og det vilde ogsaa sønnen blive; men først vilde han tage sig en længere tur til søs for at se sig lidt om i verden. Hans søster Alara sældte mangen bitter taare, da hun fik dette at vide; men det var ikke muligt at faa broderen til at opgive sin beslutning. Det var forføreligt syntes hun, at han skulde udsættes for saa mange farer og fristelser; hun havde hørt om saa mangen sømand, som havde lidt skibbrud, ikke blot mellem de brusende brændinger, men ogsaa i fristelsernes malstrøm, og derfor følte hun dobbelt angst for sin elskede bror.

Men Anders Lods, hendes far, sagde: „Det kan vel hændes, at man ogsaa i storm og ubeir paa søen kan komme til at føle Herrens almagt og livets alvor paa en maade, som man sjelden vilde komme til at gjøre det paa landjorden, og har man lært at elske Gud hjemme, saa er det ingen nødvendighed for, at man skal komme bort fra ham igjen, fordi om man bliver sømand.“

Anders drog altsaa ud paa langrejs. Det var ud paa høsten paa den stormfulde tid af aaret, da saa mange forældre mister sine sønner, saa mange hustruer sine mænd og saa mange børn sine fædre.

En mørk ubeirsnat finder vi Anders ombord paa en dampbaad, hvor han havde taget hyre, langt ude paa vilde søen. Trods regntykket og mørket havde man opdaget et brag et stykke forud. At foretage sig noget straks viste sig umuligt, men naar det begyndte at lysne lidt, vilde man forsøge at redde de uheldige.

Sele natten igjennem holdt dampbaaden sig i nærheden af braget, og da morgenen tilsidst kom, styrede den i Ise af det.

*) Fortøret efter sv. Barn. Tidn.

„Fir ned redningsbaaden!“ Lød kaptejnens kommando og straks derefter hørtes han sige: „Hvem vil bove livet for at redde de staller?“

Der blev en taushed blandt besætningen. Da traadte Anders frem, og hans øine lyste af mod, idet han med rolig stemme svarede:

„Jeg vil.“

Flere fulgte hans eksempel, og snart satte baaden fra. Døden truede dem fra hvert bølgedyb; men kjæft roede de modige mænd afsted.

To gange vendte baaden tilbage med sin dyrebare last, og det var paa høi tid; thi snart efter var der ikke andet spor at se af braget end en del planker, som flød omkring.

Men da baaden anden gang var naaet frem til dampskibet, og Anders skulde tage imod stødet, idet de lagde til skibssiden, blev baaden reven tilbage af bølgebølget, saa han tabte fodfæstet og faldt ned mellem dampskibet og baaden. Mange hænder var strakte ud for at redde ham, men inden dette lykkedes, havde en ny bølge med voldsom kraft slynget baaden mod skibssiden, og Anders kom imellem.

Blødende laa han kort efter paa dampskibets dæk, omringet af deltagende mennesker. Et øieblik aabnede han endnu en gang øinene, saa sig omkring og hvistede:

„Gils far, hils Alara! Jesus Kristus forbarme sig over mig.“

Og saa var det forbi.

* * *

Lad os derpaa vende tilbage til Lødens lille hus. Dage og uger var gaaede, uden at den gamle far eller Alara havde faaet nogen underretning fra Anders. Til sidst kom der et brev, men det havde sorte kanter.

Skjalverde aabnede den gamle Løds brevet, for snart efter at lade det falde ned paa gulbet.

„Ja, det skulde vel gaa saa; det bliver saa ofte enden det! Gud være hans sjæl

naadig“, mumlede han, foldede sine hænder og stirrede med taarefyldte øine frem for sig.

„Far, far! Hvad er hændt. Al, jeg ved det! Anders er død!“ udbrød Alara og bøjede sig under smertelig hullen over faderens skulder.

Saaledes hengit en stund i taus smerte og sorg. Til sidst sagde den gamle, idet han tørrede sine øine med frakkeærmet:

„Men lad os da se, hvad der staar i brevet, kanste . . .“

Noget haab var dog ikke at finde. Brevet var fra dampskibets kaptein, som deltagende berettede faderen og søsteren om Anders's død.

„Anders“, skrev han blandt andet, „var den flinkeste og mest ordentlige af hele mandeskabet, afholdt af sine kamerater og agtet af sine foresatte. Det mod og den aandsnærværelse, som han ved ovennævnte redning lagde for dagen, var en helts, og uden ham vilde mere end en søn, far og ægtemand været omkommen. Han var en kjernefarl, saa meget kunde jeg forstaa, og hvad bedre var: han havde den store Løds histoppe ombord. Han gik ind til den rolige havn, hvor ingen storme naar hen. Fred over ham, den trofaste kamerat, den flinke sømand, den modige, opofrende helt!“

Lødsen lagde stille brevet fra sig. Dinene glinsede af taarer, læberne skjalb, men der var dog et udtryk af baade hengivenhed under Guds vilje og taknemmelighed i hans ord, idet han sagde:

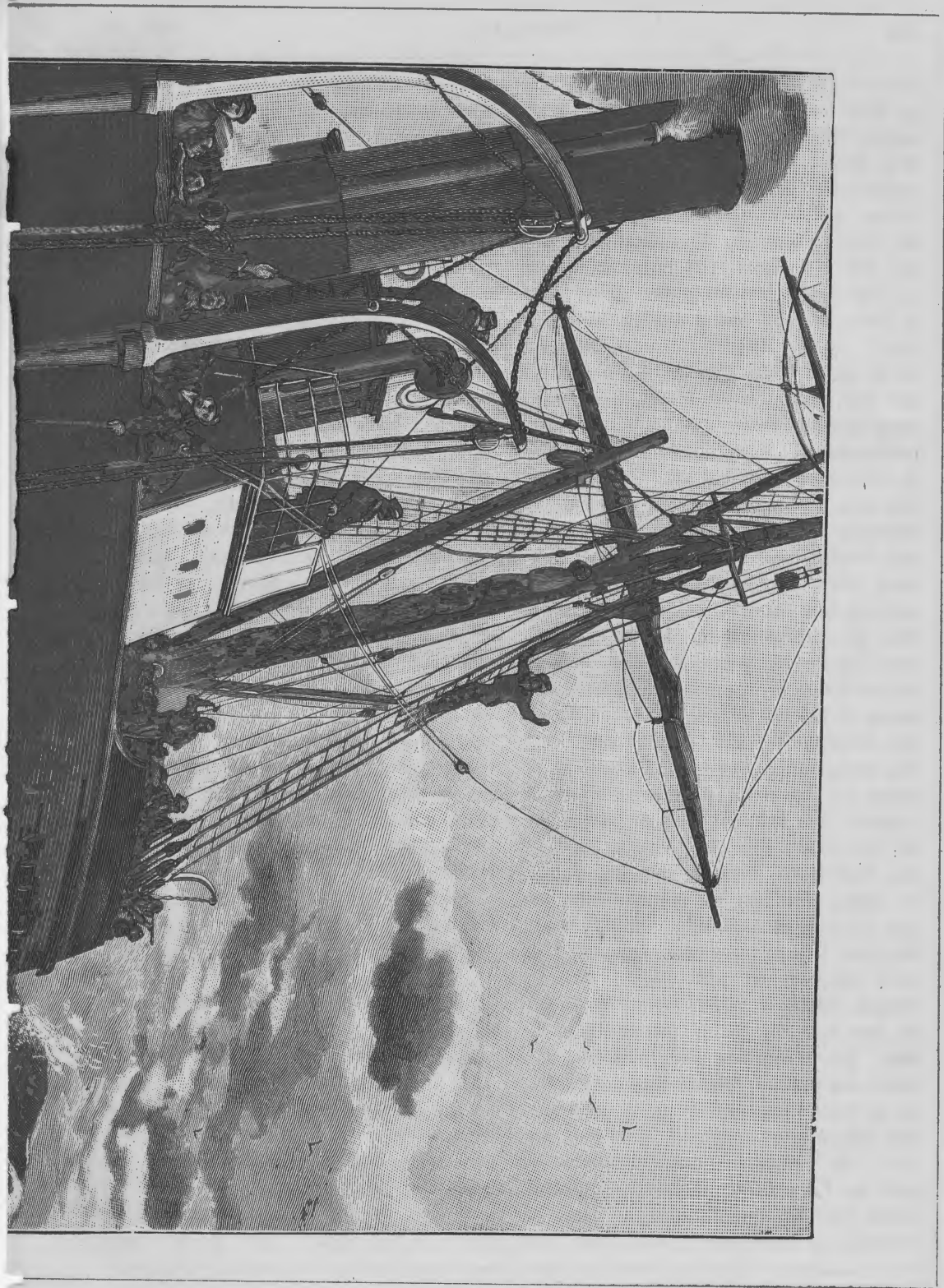
„Han var min søn.“

Betschuanerkvinden og löven.

Betschuanerne er en gren af den folkestamme i Afrika, man kalder kafferne. Missionærerne arbejder med temmeligt held paa at indføre kristendommen blandt dem, og en af disse missionærer er det, der har fortalt følgende smukke træf af moderkjærlighed hos en betschuanerkvinde: Hun var

Stedningsbåden finsk med.

bleven tagen til fange af en fremmed stamme og blev derefter gift med en af de tapre mænd, som havde bortført hende. Engang drog hendes mand i krig tillige med sin stamme, men snart efter kom en af krigerne tilbage med det sørgelige budskab, at han var falden i kampen. Da kastede hans stakfels hustru sig forvilet til jorden og klagede og vilde neppe lade sig trøste. Hun havde to børn, en gut paa 8 aar en liden pige paa 5, og med dem besluttede hun at drage til sit gamle land, fordi hun havde hørt, at der var komne nogle mænd dertil, som kunde gjøre folk vise; med disse mente hun missionærerne. Den stakfels mor tog da sine to børn samt noget mel med som proviant paa veien og begyndte den lange, besværlige vandring, der førte gennem slemme egne med kratflov, hvor vilde dyr holdt til. Genimod aften blev børnene trætte, og deres mor lod dem sætte sig ned under et træ og hvile sig, medens hun gik for at søge efter vand for at lave dem noget vælling. Men da hun blev noget længe borte, blev de smaa bange og gik for at søge efter hende, saa at hun til sin forfærdelse ikke fandt dem, hvor hun havde forladt dem. Hun kastede sig til jorden for om muligt at finde deres fodspor i sandet, men forgjæves. Hun raabte, saa det løb langt gennem stilheden, men der kom intet svar. Først da hun kom ud paa en nøgen, jevn slette hinsides kratfloben, saa hun sine to smaa børn vandre haand i haand langsomt fremad, og en stor løve, der ligeledes langsomt gik dem imøde. Børnene fortalte senere, at de havde troet, at det var en stor kalb, og slet ikke været bange for den. Den stakfels mor vidste, at dersom hun kaldte paa børnene, vilde de løbe imod hende, og da vilde løven med et spring være over dem for at sønderrive dem. Hun tabte dog ikke i sin fortvilelse modet, men uden at give en lyd fra sig styrkede hun fremad, indtil hun var kommen imellem løven og børnene; da raabte hun: „Løve, løve, skjul

jer!“ hvorpaa de smaa løb afsted for at skjule sig mellem nogle buske. Selv gik den stakfels kvinde mod det glubende dyr, der rolig havde fortsat sin gang, og hun begyndte nu at overdænge det med alle de skjældsord, der fandtes i hendes sprog, og de var ikke saa faa. „Du bæst, du skurk, du blodtørstige asen, du nedrige blodsuger, saa du vilde myrde mine børn?“ Saaledes talede hun, rasende af angst for sine børn, indtil hun var knapt en snes alen fra sin frygtelige fiende, imod hvem hun tillige truede med knyttede næver. Nu stod de lige over for hinanden. Løven svingede med halen, som den altid gjør, naar den er vred, og ryttede med sin lange mante, idet den stadig stirrede paa hende, som blev ved at strige op. Til sidst lagde den sig ned med det mægtige hoved paa sine poter, idet den pissede sandet med sin hale, og de vedblev at stirre paa hinanden. Hun vidste, at vendte hun sit blik blot et sekund, var det ude med hende og børnene. Saaledes gik et par lange minutter. Da reiste løven sig, svingede ubestemt med halen og vendte sig derpaa om og gik langsomt bort, medens hun vedblev at forfølge den med sin strøm af rasende skjældsord og skrig, saa længe den kunde høre det. Først da hun saa den forsvinde langt, langt borte, vovede den modige kvinde at opsoge sine børn, med hvem hun omsider naaede lykkelig hjem til sin gamle stamme.

Han giver de hungrige at æde!

Paa den bekjendte prest Flattichs tid indtraf der en svær dyrtid, og han uddelte rundelig til de fattige saa meget, han kunde. Ved hans i høi grad tarvelige bord blev daglig fattige mennesker mættede; thi Guds velsignelse hvilede over hans hus og hjem. En morgen kom hans voksnе datter ind til ham og sagde: „Far, her er 3 børn,

som beder om brød, skal jeg lade dem gaa uden at give dem noget, for vi har ikke mere."

— „Hvad for noget?" sagde Flattich, „har vi ikke mere brød i huset?" — „Nei, vi har ikke mere end et brød og et par tynde endestiver, og det kan neppe slaa til i dag." —

„Na", svarede presten, „du har et helt brød og endda en stump tilovers, og saa taler du om, at vi ikke har noget. Saa, min pige, og skjær mad til børnene og giv dem saa meget, de kan spise! Ved du ikke, at der staar skrevet: Se, Herrens pine se til dem, som frygte ham, de, som haabe paa hans gode, han frelser deres sjæl fra døden og ernærer dem i dyrtiden. Vor sjæl venter paa Herren, han er vor hjælp og vort skjold.'? Herren vil ogsaa i dag vise os kjære datter, at hans forjættelser er sandhed!" Den unge pige gik og gav børnene maden, og hun gav den gjerne; thi det var ogsaa en glæde for hende at give.

Men for hver skive brød, hun skar af, kunde hun ikke lade være at tænke paa, hvorledes faderen dog vilde bære sig ad med at skaffe det nødvendige; thi mangelen var allevegne meget stor. — Imens sad presten ganske rolig i sit værelse og arbejdede. Lidt efter bankede det paa hans dør, og da han lukkede op, stod en velhavende bondekone, en af hans egne sognebørn, udenfor. Saa snart hun var kommen ind, sagde hun: „Nu har Deres korn vel snart slut, hr. pastor, saadan som. De hver dag bliver overløbet af tiggere?" — Det kunde Flattich da svare ja til, for alt hans korn og mel var opbrugt. „Og saa har min mand og jeg talt om", fortsatte konen, „at vi gjerne vilde give presten nogle tønder sæd, hvis De mangler noget. Altsaa naar de mangler korn, send saa bud til os." Da takkede Flattich hjertelig den gode kone; han kaldte paa sin datter og sagde til hende: „Han har skabt baade liden og stor, og sørger ligeligt for dem alle." (Bisd. 6, 8.) For de smaa der imor-

ges bad om brød, har han sørget ved os store; og havde du imorges sagt til de fattige børn: Jeg kan virkelig ikke give eder noget brød, fordi vi selv mangler', da havde de ikke troet dig, og det maa de heller ikke tro, at en prest intet brød har i huset til et fattigt barn. Saaledes kan jeg heller ikke tro, at den rige Gud skulde være saa fattig, at han intet brød skulde have at give til en fattig prest, der tror paa ham og vidner for menigheden om hans naade."

Kornet blev hentet og holdt godt ud til bedre tider kom.

M. Willer.

Hvorledes det gaar en ond og vanartig søn.

En fattig enke ernærede sin eneste søn ved sine hænder's arbejde. Da Gud havde givet ham ypperlige aandsevner, lod hun ham komme paa høstolen i den nærmeste by. Ved at spinde og vasse lykkedes det hende at skaffe livets ophold til sig og sin søn, der snart tilegnede sig mange kundskaber og fik en godt lønnet plads hos en rig kjøbmand. Her glemte han rent sin gamle mor, som imidlertid mente, at sønnen var syg og op-søgte ham. Hun traf ham i et fornemt selskab, ilede glad hen til ham og udbrød: „Min søn, min kjære søn!" Men denne skammede sig ved sin mor og raabte: „Jeg kjender ikke denne kone, før hende bort!" Bedrøvet vendte moderen hjem og døde kort efter. Ti aar efter kom en tigger til graveren paa kirkegaarden og sagde: „Vis mig min mors grav. Siden jeg har fornegtet hende, har Guds velsignelse vejet fra mig. Som en tigger banker jeg nu hjemløs om og finder ingen steder ro." Han døde i fattighuset og sænkedes i graven, indhyllet i pjalter.

Smaa Tønder

til Indsamling af Penge for Stolelærer-Seminariet i Sioux Falls er nu antomne til Luth. Pub. House, Decorah, Iowa. Pris 10 Cts. pr. Dussin. Pr. Post 25 Cts. pr. Dussin.

Stor forskrækkelse.

Otto og Edvard var sammen i haven. Edvard sprang omkring, medens Otto holdt paa at kaste sten efter et gammelt træ, som han aldrig kunde træffe.

„Kan du ikke lade være at kaste,“ bad hans broder, „jeg er saa ræd for, at du skal træffe mig; du kaster jo stadig feil.“

„Na“, svarede broderen. „Du kan være trygg; jeg skal nok passe mig.“

Otto samlede en hel haug med stene og kastede, alt hvad han kunde efter træet.

Edvard bad ham paany, men forgjeves.

„Naar jeg endnu har prøvet seks gange uden at træffe, skal jeg holde op,“ svarede Otto.

Edvard følte sig ikke rigtig sikker og vilde gaa et andet sted hen, hvor han mente, at han var udenfor al fare.

Men før han var naaet did, for en stor sten fra Ottos haand. Den traf et andet træ, i hvis nærhed Edvard befandt sig, prælledes af mod dette og faldt ned lige i tindingen paa broderen.

„O, Otto!“ skreg Edvard, vaklede og sank bevidstløs om.

Otto styrtebe forskrækket til. Edvard bløbede i tindingen, hans ansigt var blegt, og han laa der aldeles som livløs.

Nu kom Edvard imidlertid til bevidsthed igjen, slog et øieblik øinene op med et fremmed, stirrende blik.

„Han lever! — Du lever jo alligevel!“ udbrød Otto og trykkede broderen til sit bryst, og Edvard kom nu mere og mere til sig selv igjen.

„O Edvard,“ sagde Otto i en bønfuld tone, „kan du blive glad i mig igjen efter dette?“

„Ja, jeg er ikke vred paa dig!“ svarede broderen, „du gjorde det jo ikke med vilje.“

Otto følte sig et øieblik saa lykkelig, Edvard levede, og han var ikke vred paa

ham. Men saa kom han til at tænke paa sine forældre, og paany følte han sig greben af en heftig angst.

Børnene gjorde alt for at stanse blodet, som endnu randt i store draaber ned fra saaret; men det vilde ikke lykkes; heller ikke kunde de saa bort blodpletterne paa Edwards klæder. Det skede kunde ikke skjules.

De besluttede at vente endnu nogle minutter — og saa atter nogle minutter — og atter igjen nogle minutter; men saa maatte de til forældrene. Otto vidste af angst ikke, hvad han skulde sige.

„Lad mig sige det!“ sagde Edvard.

Børnene traadte ind til forældrene, Edvard mat og Otto skjælvende over hele legemet.

„Hvad er paafærde?“ udbrød de forskrækkede forældre. „Hvorledes er du kommen saa tilskade, Edvard?“

„Jeg er ikke selv skyld i det,“ sagde Edvard, „men spørg mig ikke, far, hvorledes det er gaaet til.“

Forældrene vilde alligevel vide det; men Edvard bad saa indtrængende og gav sig ikke, før de lovede ikke at spørge mere.

Men nu fik far og mor sie paa Otto — gutten var nær ved at besvime. De skyndte sig hen til ham. „Men hvad er det dog, som er hændt eder?“ udbrød faderen. „Sig os det du, kjære Otto!“ tilføjede moderen venlig.

„O, mor,“ svarede Otto, „da vil du blive saa vred paa mig. Det er mig, som har kastet paa Edvard.“

Otto fortalte derpaa det hele. Forældrene tilgav ham og takkede Gud for, at saaret ikke var farligere.

Gaader.

1.

Øvin — drager hin

Om træ — gennem fæ?

2.

Hvad er det, som hugger hele dagen, og der falder ikke en flis?

Opløsning paa gaaden i nr. 44.

Øanen.